

Streda 4.5. 2011 Potty training

Maya je preč, chlpy ostali. Vysávam a vysávam. Z mojej záhrady je ležovisko, predpokladám, že žiadna bazalka ani uhorka nevyjde, tak som to doriešila hotovou sadeničkou. A dostala som aj čerešňovú rajčinu, tak by sme mali mať dobrú úrodu.

Od minulého týždňa som začala nechávať Millu bez plienky. Neskutočne sa teší zo svojich rôznofarebných nohavičiek. A tato sa smeje na ich miniatúrnej veľkosti. Sem-tam sa nám ešte stane nehoda, ale pýta sa. Dokonca sa raz Slavovi podarilo ju dať spať bez plienky a ostala suchá. No potom jej ju zabudol dať cez víkend a vonku sa mu počúrала do nosiča a zamokрила mu celý chrbát. Máme nachystané odmeňovacie nálepky a v repertoáre novú pieseň „When we have to pee-pee...“ Uvidíme, koľko to potrvá, kým to spolu zvládneme. Dnes sme sa poobede vybrali 1. raz von bez plienky. Iba tu blízko do záhrady múzea na 2 hodiny. Vyzuli sme topánky, rozložili deku a Milla dostala inštrukcie, ako cikať po kvočiačky. Tak sa jej to zapáčilo, že kričala „more, more“, aj keď už viac nešlo.

So susedmi sme sa spriatelili. Chodíme spolu na detské aktivity, sem-tam nakúpiť a raz v týždni spolu obedujeme. Pri obede je síce viacej kriku, ale je to príjemné, pretože máme čas s Monicou kecať. Cez víkend si vymieňame koláče. Milla si zvykla postávať na terase pri spoločnej terasovej priehradke a vykrikuje na dievčatá po mene, aby prišli na terasu. Dali jej svoju starú kuchynku s varnou doskou, práčkou, chladničkou a umývačkou. Včera mi na obed uvarila polystyrénovú polievku a poobede som našla napchané nohavice v mini práčke.

Štvrtok 5.5. 2011 Vlastní bodygardi

Mať doma 3 dospelých chlapcov nie je žiadna výhra. Postele rozhádzané, mokré uteráky na zemi, kuchyňa ako po výbuchu. Práve sledujem takmer rozsypané kekсы na otvorenej tlačiarňi. Moja mama bola celá nešťastná, že sa Pajdo (môj 25-ročný brat, v čiernom tričku) so svojim kamarátom Buddym (32 r.) rozhodli ísť do sveta. Pre Pajda to bolo po prvý krát a hneď po príchode oznamoval, že od letu nič nepočuje. Prišli s obrovským kufrom plným jedla. Na letisku museli povyhadzovať niekoľko balení ovsených vločiek, aby sa vmestili do limitu. Niekoľko kílov hotového mäsa, tvarohy a proteínové prípravky sú neskutočne ťažké. Hneď odhodili veci a hybaj večerať. Slavo sa k nim pridala. Mala som pocit, že okolo mňa sedia chlapi, čo

nejedli aspoň týždeň. Dokázali tak kvetnato opisovať lahodnú chuť mäsa a mliaskali až k susedom.

Nečudo, obaja majú cez 100 kg, posilňujú a nie nadarmo sme im už dávno dali prezývku „veľké telo, malá hlava“. Dnes sme sa vybrali do Paríža. Pohľady, ktoré zachytávam sú zaujímavé. Od prekvapených až po zhnusené. Cupitáme spolu s Millou v kočiaku a na každej strane mám jednu gorilu. Niekedy som si všimla aj pohľady, najmä od mužov, ktoré hovorili niečo iné. Jednoducho, chlapi sa im páčili. Obťahnuté trička hovoria samé za seba.

Polovicu času wawkali nad pamätihodnosťami, štvrtinu nadávali, že sa nevyčúrali. Na stupnici od 1 do 10 hodnotili, kde sa práve nachádza ich mechúr. Poslednú polovicu si sledovali kalorický výdaj a upozorňovali sa navzájom, kedy treba jesť. A tak sme sa pekne-krásne uprostred ulice Champs Elisées zastavili a chlapi si spolu pili svoj proteínový sajrait. Aby to nevyzeralo trápne, vytiahla som Mille pitie a sebe otvorila minerálku, že by sme vyzerali, ako rodinka dodržiavajúca pitý režim.

Chlapci majú tempo podobajúce sa vyšportovanému slimákovi. Funia, ako pri maratóne. Hneď po príchode domov, večer okolo 18.00 odpadávajú (samozrejme po výdatnej večeri plnej proteínov) do postele, na krátkeho šlofika. Mierne občerstvení sa večer so Slavom šuchtajú pozrieť Moulin Rouge. Prišli po polnoci a spia do 9.30.

Piatok 6.5. 2011 Neskutočná únava

Ako vyzeral dnešný deň.

1. Chlapci budík – 9.30. Výdatné raňajky do 10.00.
2. Pajdo sedí na internete do 10.45.
3. Slimačím tempom (kedy ma upozorňujú, že mám ísť s Millou pomalšie) sa vlečieme na tržnicu.
4. Vyberajú si ovocie a zeleninu a k obedu si kupujú cez kilo hotovej paelly. Pri stánku s ovocím a zeleninou si nakladajú pekné papriky. Porušujú základné pravidlo – nevyberá si kupujúci, ale predavač. Predavač však s nervóznym úsmevom vykrikuje:
„No tak vy páni, vy si dnes môžete vybrať, čo len chcete. Máte to aj zadarmo.“
Ešte fajn, že nerozumeli, lebo by chudákovi ostal prázdny stánok. Sami sa šuchtajú späť a ja ostávam s Millou vonku. Na ihrisku stiahneme gate a Milla sa pekne vyciká. Hurá!
5. Prichádzame s Millou domov. Už sú po obede a spolu sa usalašili na gauči pred televízorom. Ešte pýtajú tabletku od bolesti (včerajšie chodenie ich zmorilo). Do 10 minút zaspávajú. A to chceli ísť do centra pozrieť Notre Dame. Ukladám Millu na poobedný spánok a chvíľu oddychujem.
6. Už sa nevedia dočkať, kedy príde domov Slávo, aby ich zobral do mesta. Slávo prichádza napálený a unavený z roboty a posielal ich do mesta samých. Netvária sa nadšene, tak sa na to radšej dobre najedia.
7. Idem s nimi na stanicu RER. Stále vykrikujú, nech idem pomalšie. Po ceste sa zastavujeme v lekárni a kupujeme hojivé náplasti na kĺby a tabletky od bolesti. To chodenie ich úplne ničí.
8. Prichádzajú o 00.00 vysmiatí a spokojní. Ne večeru boli v McDonalde a teraz si dajú ešte 2. chod.

Nedeľa 8.5.2011 Grill párty a najedovaní susedia

Včera som sa zastavila o polnoci. Dlho-plánovaná grilovačka na terase pre 14 ľudí dala zabráť. Ale úlohy som rozdelila. Buddy umyl dlážku a Pajdo mal umyť ich kúpeľňu a umývadlo. Slávino povysával a staral sa o Millu. Napácovala som cez 4 kilá mäsa v nádeji, že ostane aj na dnešný obed. Cha-cha. Upiekla som makovo-čerešňový koláč a pripravila šalát. Chlapci slintajú pri pomyslení na mäkučké mäsko a o 16.00 sú nastúpení na terase. Ráno si ešte skočili do posilňovne, kým tatko bol cvičiť s Millou na hodine Little gym, kam teraz raz do týždňa chodíme.

Pajdo sa stáva hlavným grilovačom. Najprv sa snažia zapáliť uhlie na grile. Do horných poschodí stúpa biely dym. Nervózne prešľapujem a čakám, či sa niekto zo susedov ozve. Nik. Vôňa zavolala susedov a Milla sa už háda so Solenn a Celeste o hračky, kričiac ako pavián. Aby sme ich upokojili, Slávo prináša na terasu bazén a dievčatá sa v ňom blažene čvachcú. Aspoň je chvíľu ticho a v tom teple, keď im pot tečie po čelách je to i príjemné osvieženie. Neustále chodia čúrať na nočník. Milla sa seberealizuje. Všetkým ukazuje, ako vie cikať ako veľká po kvočiačky.

Škoda iba, že je to hneď vedľa sedenia. Neskôr prichádzajú Fíni a ako poslední Indovia s Mayou, ktorej nedovoliť ani si čuchnúť k novovysadeným rajčinám a čerstvo vzídeným uhorkám. Zato môže piť vodu z bazéna, z čoho majú dievčatá ohromnú zábavu. Pajdo s Buddym vyrážajú do večerného Paríža. Zábava graduje a je tu 1. sťažnosť. Susedia na 3. vykrikujú, že grilovanie je zakázané a nech to ukončíme. Gril je celý čas zakrytý poklopom, ale je fakt, že dráždivá vôňa sa nesie celým okolím. Radšej ho prenášame na 2. stranu terasy a susedia už nekričia. Spolu so západom slnka sa začína viac popíjať. Mám pocit, že to bude dlhá noc, lebo hlavne chlapi sú takí spokojní s pohárikmi, že ani v zápale konverzácie nevnímajú čas. Vydýchnem si, keď po 20.00 vytiahujem posledné mäso a klobásky „Kohút“ z grilu. A že grilovačka je mužská záležitosť. Figu borovú. Klobásky boli nazvané čerešničkou na torte a sú zapíjané najprv slivovicou a neskôr hruškovnicou. Fínka Mari odchádza a vo dverách mi prízvukuje, že jej Klassa máme vyhodiť, ak sa začne správať neslušne. Monica uloží dievčatá spať a ja sa snažím v tom hluku uspať Millu.

Okolo 23.00 začínajú hlboké filozofické a náboženské debaty. Pochybujem však, že si z nich bude niekto

niečo pamätať. Som tu so Slávom jediný triezvy prítomný. Po polnoci vybehne na balkón suseda z 2. poschodia a sťažuje sa, že nemôže spať. Tak sa ešte na hodinu presúvame do jedálne, ale Dimitri je taký hlučný, že predpokladám, že suseda nespí tak, či tak. Keď začne Milla plakať, už sa k návšteve ani nevrátim, zaspávam s ňou.....

A dnes okrem varenia oddychujem. Zvyšok trupy šiel k oceánu do Normandie. Predpokladám, že prídu hladní ako vlci, tak varím okrem veľkého hrnca polievky aj 2 plechy ryžového nákypu. Dozvedám sa, že všetci potrebovali naraz na pláži na veľkú a svorne použili Milline vlhčené obrúsky na zadok.

Štvrtok 19.5. 2011 A sme „diaperfree“

Mám pocit, že je už leto. Ráno s ešte síce chladné, no cez deň sa teplota šplhá k úctyhodnej 30-tke. Podarilo sa nám úspešne zbaviť plienky, behom týždňa. Každé ráno si vyberá nohavičky. Je ťažké jej vysvetliť, že nemôže mať tie zo včera, lebo sú špinavé. Millu ohromne baví čúrať najmä pri stromoch vonku, tam kde psy. Ale nechám ju, hlavne, že sa pýta. Občas sa nám stane nehoda, ale na to sme pripravené. Naposledy v obchode, kde sme boli so Slávom tak zabratí do diskusie ohľadom výberu vecí na blížiacu sa stanovačku. Milla sadla na zem a čakala, kedy ju konečne budeme počúvať.

Okrem toho sme zrušili kočík. Nie je to jednoduché, lebo cesta do centra nám z pôvodných 12 minút trvá teraz aj 25, ale Milla sa aspoň viac unaví. Dostala malý ruksak, čo nosí všade so sebou. Najradšej do neho pchá príbor, všetok, čo doma nájde, eifelovky – privesky na kľúče, ktorých má okolo 15, gombíky a mušle, čo nazbierali s tatom pri mori. Tot', naša povinná výbava pri každej príležitosti. Je to zvláštny pocit sledovať, ako vie cupitať, alebo bežať so svojím ruksakom. Je to samostatná jednotka, príde mi už taká

veľká. Nie vzrastom, ale vekom. Dokonca už 2. týždeň sa vie aj sama zahrať. V svojej malej kuchynke varí suchú fazuľu pre bábiky, alebo im servíruje čaj z mušlí. Niekedy mi ošklbe bylinky a ponúka i tie. Najčastejšie jej však stačí ruksak, z ktorého vyberá po jednom svoje poklady a prenáša do iných častí izby alebo na terasu.

Tam mám hotovú botanickú zábavu. Uhorky mi ožrali myši. Najprv som upodozrievala Dimitriho, že mi ich závidí a potajme chodí ničiť, hneď ako nejaká rastlinka vzíde. Potom som jedno ráno našla malú myš ako si slastne pochutnáva i na poslednom vzídenom semienku. Riešenie bolo radikálne. Vbehla som do obchodu a kúpila 6 sadeníc dlhých uhoriek a 9 nakladačiek. Aby mi nebolo ľúto, aj žlté koktejlové rajčiny a pažitku, ktorú mi už Milla medzi časom, s nadšeným „cíbiky“, ožrala. Uchytili sa všetky. Treba iba každý večer polievať. Uhorky majú už 1 cm a každý deň ich chodím obzerat', či by sa už nedali odtrhnúť a zjesť. Aby som jej nemusela naplňať každý deň vaňu, našli sme fintu. Kúpanie sa v bidete. Ešteže je taká drobná. Presne sa doň vmestí. Hubkou si robí penu a celá sa umýva. Je to kopec zábavy, až na komplet mokrú kúpeľňu. Obyčajne sedím pri nej s anglicko-slovenským obrázkovým slovníkom a študujem nové slovíčka.

Štvrtok 26.5.2011 If nothing can go wrong, something will (Murphy's law)

Mám rada Myrphyho zákony. Z času na čas si nejaký na vlastnej koži aj odskúšam. Posledná návšteva bola skvelý príklad toho, že ak sa nič nekazí, tak niečo sa určite pokazí. Naša posledná návšteva dorazila v pondelok. Vladka, moja priateľka, s ktorou som „časnčila“ v Grubshite, v Colorade pred 10 rokmi je dobrý plánovač. Čas návštevy si vybrala 6 mesiacov dopredu. Do poslednej chvíle, ako vravela, sa radšej netešila, aby sa nič nepomrvilo. Jej 6-ročná Romanka neochorela a v pondelok večer sme ich všetkých 3, aj jej Romana, vítali vreľým objatím.

Mali jasnú predstavu, čo chcú. Prvé 2 dni využiť na návštevu Disneylandu a zbytok týždňa sa už iba v pohode neponáhľať Parížom. 1. deň prišli zo zábavného parku až okolo 21.00 a žiarili šťastím a spokojnosťou. Zabávali sa všetci traja. Park je obrovský. Stihli iba 1 zo 4 častí. Na 2. deň si užili vo filmových štúdiách u Walta a nezabudli sa poriadne vykoľotočovať. Večer odpadávajú plní zážitkov. Dnes, 3. deň, mali na pláne pohodový deň pri Víťaznom oblúku a Eiffelovke. Ráno sa k raňajkám dovalili s jasnou správou. Romanka sa vysypáva po celom tele. Zatiaľ to nemokvá, ale vyzerá to na ovčie kiahne. Nešťastná Romanka ani nechcela nič jesť. So smútkom v očiach pozorovala svoje vodnajúce pľuzgiere. Aby neboli ukrátení všetci, Vladka vyslala Romana pofotiť aspoň niečo v Paríži, kým ona konzultovala pupáky so svojou lekárkou. Keď sa našiel 1. vriedok vo vlasoch, diagnóza bola jasne potvrdená a hrozil predĺžený nedobrovoľný pobyt u nás. Takže Vladka hneď našla „menej drahé“ letenky a po pár hodinách sú už preč.

Keď volal tatko z práce, ešte boli tu. Nevinne som mu opísala stav. Jeho 1. reakcia bola: „Bf, a to chytili v Disneylande?“ Trochu som sa aj zasmiala, no potom som musela von s druhou polovicou pravdy. Inkubačná doba 7-21 dní a vysoká pravdepodobnosť, že ich Milla bude mať tiež. Presne o 3 týždne máme odchádzať na dovolenku do Škótska. Už máme zaplatený domček úplne na severe, na skaliskách, pod ktorými hučí mocné more a zo záhradnej lavičky sa v diaľke dajú pozorovať delfíny a veľryby.... V telefóne bolo ticho. Počula som, ako tatík nasucho preglá....

No, čo už, uvidíme, či bude mať Murphy pravdu. Chudák, buď mal smolu celý život, alebo neskutočne dobrý pozorovací talent a zmysel pre humor.

Pondelok 30.5.2011 Pozvanie po americky a zúfalé manželky

Mayu sme strážili už 2x. Spolu nejakých 11 dní. Samozrejme, že sme to nespravili za nejaký poplatok. Bolo fajn mať zábavu pre Millu a aspoň sme prišli k záveru, že veľký pes sa do bytu, nech je akokoľvek veľký, nehodí. Večer, keď sa spolu modlievame a má porozmýšľať, za čo ďakuje, vždy nezabudne okrem „blue beetle, uja Piťa spomenúť aj Mayu“. Keď si pre ňu majitelia prišli naposledy, lúčili sa s nami: „No a sme vám za stráženie dlžný večer.“ Načo som sa celkom tešila, keďže sú to americkí Indovia. Indické jedlo som jedla len raz, v New Yorku, štípalo 2x.

Parwind s Jinal sa ozvali po pár týždňoch, aby nás pozval do reštiky. Hm, nevadilo mi to, dúfala som, že to bude nejaká exotika. Na grilovačke u nás sa spoznali s našimi belgicko-urugvajskými susedmi, tak sme sa dohodli na hromadnú akciu. Po ceste tatko opisoval Dimitrimu beh, čo má bežať nasledujúci deň z Paríža do Saint Germain en Laye. 20 kilometrov s 2 prudkými dlhými kopcami. Videla som, ako sa Dimitrimu rozjasňujú oči. Mrkli sme s Monicou na seba. Dimitri zajtra letí na týždeň na služobku do Číny. Určite by bolo fajn stráviť posledné hodiny spolu ako rodina.

Reštaurácia neďaleko Víťazného oblúku sa volala Al Dar. Navonok nič nóbl, skôr mi prišla ako narýchlo prerobený fast food. Nebola to indická, ale libanonská kuchyňa. Nevadí, blízky východ nám je sympatický tiež. Čakal nás stôl pre 8 dospelých a 3 deti. Pridali sa ešte nejakí Parwindovi 2 náhodní známi. Netušila som, čo si vybrať, podobne ako ostatní, tak sme sa dohodli, že si necháme poradiť. Čašník bol milý. Vedel trochu francúzsky a trochu anglicky, tak sme nakoniec pochopili, čo priniesie.

Po pár minútach začal nosiť desiatky malých misiek s rôznymi dobrotami, väčšinou zeleninového a syrového pôvodu. Bol aj klasický humus, pri ktorom sa rozvírila debata o tom, čo slovo humus, v tej ktorej krajine znamená. Sem-tam mi prestávalo až chutiť. Slávo objednal libanonské červené víno a všetci spokojne prežúvali. Po chvíli, keď už dobrôt na miskách ubúdalo, priniesol čašník väčší tanier s 3 druhmi mäsa. Slávo si pochvaloval. Mila tiež vyzerala byť najedená z opekaných zemiakov a rajčín.

Po necelých 2 hodinách sme potrebovali odísť, Slávo mal o 14.30 posledný šachový zápas. Čašník okamih čaroval pri pokladni a potom decentne priniesol účet Parwindovi. Ten iba pozeral a zdvihol obočie. Asi aj jeho prekvapila suma 280 €. Chytro rozrátal cenu na dospelých, 35 na osobu. Zaplatili sme a mlčky leteli na vlak. Tatko sa zmohol iba na jedno. Už vie, ako je to, keď ťa niekto z vďačnosti pozve na obed. Zaplatíš si to sám. Teda aspoň tak to asi funguje v Amerike :)|

Tato odohral svoj posledný zápas a po príchode sa pustil do prípravy Dimitriho lekárskeho potvrdenia (falzifikát) na beh. Po jeho zaregistrovaní museli ešte do Paríža vyzdvihnúť štartovné čísla. S Monicou sme klábosili na balkóne. Obe našťavané. Zmizli na 2 hodiny a keď sa vrátili skúšali na nás smutné oči, ktorá z nás by ich ráno o 7.00 hodila do Paríža. Obe sme odmietli. Vyjadрила som svoje pohoršenie nad super romantickým večerom, z ktorého nič nebolo a Slávo sa urazil. Tak mi neostalo nič iné ako sa pustiť do sľúbenej malinovej torty. Mala byť na oslavu odbehnutých 20 kilometrov.

V nedeľu ráno som z nej kus odkrojila a zanesla Monice. Vravela, že Dimitri zasadol k televízoru a zvyšok večera sa díval na futbal. Tak sme vychystali deti a bez transparentov sme za vybrali so cieľovej rovinky čakať manželov. Najskôr dobehol tato, 93. z 5000 účastníkov. Zdalo sa mi, že nejako pokrívka, ale tváril sa, že je všetko fajn. Doma si poprepichoval 5 pľuzgierov. Dimitri dobehol o 30 minút neskôr. Do odletu mu ostávali necelé 3 hodiny.

